

Döbrentei Kornél

A hagyatéék

Tekinteted, lett légyen, bármily átható,
töprengsz, nem látod, valójában mi a Való,
mit rejteget

önmagán túl s előtted, vegetálsz vakon.
Láss hittel! Realizmus, bár nyítt fogalom,
szül sejteket,

a világot hígra kevert, hiteltelen
masszából. Az ember mi végre terem?
Szája görbe,

oázva fölsír, az édesanyja öble
elveszejtőn parttalan, elvész a ködbe.
Tejbe köpve

üvölt, tudod, becsapnak, innen a kétely,
a tamási *hiszem, ha látom*, nem métely,
életösztön.

A megbizonyulásért szükséges a jel:
Jézus valóban öt sebet szenvedett el,
röghöz kössön,

mint egy csata, hasonlóan megvívott testi,
mely a születést s a halált vérrel festi,
ennyi lenni?

Szemléljük, miként múltunk el: bor, harc és nő,
életünk nevel, pusztulásunkhoz felnő.
Énekelni!

DÖBRENTAI KORNÉL (1946) költő, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Utóbbi kötete: *Hosszú versek virradása* (2019).

Mint a pestis, a kolera, a flekktífusz –
Mindig ily láthatatlan ellenségbe futsz,
végez veled.

Pompás a kihívás: férfi férfi ellen.
A kivont szablyád meteor-csóvát serken,
ítéleted

ez. Lecsapott sisakrostély, virtushalmaz
ellen csak vászonból kreált maszk irgalmaz,
miként te sem.

Szemtől szembe elesni más, tán emberibb,
hisszük, akár egy másik végzet szentesít,
azt keresem.

Amikor a látható s a láthatatlan
had egymásra roppan, s kibicsaklik nyakam
jatagánon,

túllépett árnyékom megposhadó tócsa,
benne állong, szállni készen, nemes kócsag,
a halálom.

Van a létben búcsú utáni pillanat,
egy örökbecsű, kecses ívű mozdulat,
marad megint.

Csipkésre horgolt kesztyűjú bodzabokor,
akit árokpartra kietlen sors sodor,
viszlátot int.

Fekszem, füttyöm erőtlén, lovam, míg bírom,
ez ősi köldökzsinóron hozzám hívom,
minden áron!

Lehajol, megnyalint, fölnyerít s elüget,
hátán rezzenetlenül ül az üres nyereg:
hozományom.

Balassi-keserves

A tél hófehér, miként az úrvacsora,
tisztító erejű, dermesztő szigora.
S marad a bűn?

Átvészelik paraziták, rontó tetvek:
fakéreg-pajzs alatt baljós jövő serceg.
Ikra-sűrűn

nyúvek tenyészete ráng, s a petehalom
éles bomba, erjed az istállóalom,
nyüzsgi féreg.

Gyógyító tisztulást hoz fohász, igézet?
Mit egykoron cinke s fecskeraj elvégzett,
hol leled meg?

A Föld mindnyájunk végvára: összezárva
együtt hemzseg köznép, katonaság, lárva,
és megellik

hernyóbábokból csalfa, színes csapongás,
alant szorgos lótetű-had pusztítón és
gyökerekig.

A várfalak áttörhetetlen börtönök,
az erődítés rabságunkon is örködött,
rothasztott lét.

Nem a folyvást-hac a szabadságért rettent,
elbíráhatlan, egymásra hajaz kint s bent.
Hol a hollét?

Künn Árpád-derengéstől áthevített táj,
fertőzött rögből kél a sarjadás-muszáj,
irthatatlan.

Majd ledöndül őrhelyünk felvonóhídja,
kirobajlunk, sisak, szablya szikrázik a
virradatban,

mely majomagynyi, zsugorított fényesség,
arra elég, guberálók megkeressék
a legendám.

Földi napom üszkül, égi szánalom is,
késlelten ível felém egy vasgolyóbis,
még nem lel rám:

haladék, esküvel vállalt, katonai.
Van nép, amelynek az élők a halottai.
Nincs visszaút.

Csatákban győztem, kicsit se nyertem békét,
meggyalázhatták, mert elvesztettem végképp
a háborút.

Török László: Idézet Madách Imrétől I., 1984